

af Venstre, men de har ogsaa været saaledes, som jeg udtalte Haabet og Ønsket om, at de maatte blive, idet de har været prægede af Venstre paa en saadan Maade, at ogsaa vi fra konservativ Side kunde tiltræde dem. Der har ikke været for store Divergenser os imellem, der er i det hele og store taget fornødent Hensyn, tror jeg at turde sige. Derfor har Samarbejdet mellem Regeringspartiet og det konservative Folkeparti, i det store og hele i alt Fald, været nogenlunde godt. At der her ligesom i alle gode Familier, havde jeg nær sagt, kan være lidt Uoverensstemmelser, er noget, som ikke falder saa stærkt i Øjnene, eller muligvis gælder det netop, at den enkelte Undtagelse bekræfter Regelen; netop angaaende de enkelte Tilfælde, hvor der har været lidt i Vejen, slaas der paa den store Tromme af dem, som mener at have Interesse deri. Jeg tror, at de, som føler Glæde derved, i og for sig er sig bevidst, at det er uden større Betydning, de ved vistnok alle sammen, at Samarbejdet er, som det sig hør og bør. Samarbejdet er godt, og det haaber jeg, det vil vedblive at være. Fra vor Side skal vi paa det mest beredvillige være med til Samarbejde paa enhver Sag, som vi skønner er det gode Samarbejde værd, og jeg føler mig overbevist om, at der fra Venstres Side fremtidig som hidtil vil blive taget det fornødne Hensyn til det Parti, der staar som deres Støtte her i Rigsdagen.

Den Redegørelse, vi fik fra den højtærede Finansminister, maa jeg til min Skam beklage, at jeg ikke fuldt ud kunde absorbere, jeg kunde ikke fuldt ud følge Tallene til Trods for, at jeg jo sidder i Finansudvalget og arbejder med finansielle Sager der Aaret igennem. Men jeg maa udtale min største Glæde over det Resultat, som den højtærede Finansminister kunde forelægge, at Kassebeholdningen og vor finansielle Stilling i det hele taget var saa god, som det fremgik af Beretningen, selv om den fuldt likvide Del af Kassebeholdningen ikke var slet saa stor som ønskeligt; det er rigtigt, hvad den højtærede Finansminister sagde, at det ikke var nogen ideal Kassebeholdning, men heller ikke nogen Nødkassebeholdning.

Den højtærede Finansminister udtalte, at han ikke saa mørkt paa den kommende Tid, han troede ikke, det var mørke Forhold, vi gik i Møde. Jeg maa sige, at jeg tror nu, den højtærede Finansminister ser for lyst paa Tingene; men det skulde

selvfølgelig i høj Grad glæde mit Parti og mig, om den højtærede Finansminister faar Ret i, at Forholdene bliver saa gode, og at Skatterne og andre Indtægter vil indgaa paa saa god en Maade, som den højtærede Finansminister mente, man kunde regne med. Jeg glædede mig ved at høre den højtærede Finansministers stærke Understregning af, at der maatte en forstandig Økonomi til, ligesom ved hans Udtalelse om, at fordi en Bevilling var givet, var ikke dermed absolut sagt, at den skulde bruges. Den højtærede Finansminister sagde, at alle Ministrene vilde have deres Opmærksomhed henvendt herpaa. Jeg haaber, at de højtærede Ministre ogsaa vil tænke derpaa, naar de sidder i deres Departementer og modtager de Fordringer, som fremkommer der. Vi har i det forløbne Aar set mange Eksempler paa, at det er nødvendigt at passe meget paa i saa Henseende. Det vil blive meget nødvendigt, at der nu handles med den mest gennemførte Økonomi i Statslivet. Den højtærede Finansminister sagde, at Balance maatte og skulde der tilvejebringes, og dermed hævder altsaa den højtærede Finansminister, at der ikke maa bevilges Midler, uden at man har Dækning for dem, og det er et Princip, som det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, altid har haft.

Der er gaaet noget nær et Aar, siden Venstres Regering kom til Magten, og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet ankede over — jeg antager, den ærede Ordfører for det radikale Parti vil komme ind paa det samme —, at meget endnu er som i de Aar, der gik forud for 1920. Men man maa huske paa, at det er vanskeligt at overtage et Bo, en Forretning, hvor der er begaaet store Misligheder — ikke i kriminel Forstand, men hvor der har været en Aand, og hvor der er blevet handlet paa en Maade, som den, der overtager Forretningen, maa forkaste. Det er vanskeligt paa staaende Fod at ændre saadanne Forhold. Men jeg føler mig ganske overbevist om — selv om vi i det forløbne Aar ofte ikke har mærket Kursændringen kraftigt nok —, at vi er kommet over den værste Tid, at det nu er gaaet op for alle i Rigsdagen, ikke mindst for Regeringspartiet, at vi skal og maa kovende, at vi maa tage Hensyn til Forholdene, saaledes som de nu har udviklet sig: at Gyldenaarene er forbi, og at vi nu staar overfor en Periode, hvor Midlerne ikke vil rinde saa let som hidtil, og hvor vi derfor ogsaa maa passe paa kun at be-